

ಜಾಲಾರಿ ಧಂಧ

ಪತ್ರಕರ್ತರ ಸಂಘ ಗಿಜಿಗುಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡುವ ದಿನ. ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆಯುವವರು, ಅವರ ಕುಟುಂಬದವರು, ಆಯೋಜಕರು ಸರಬರ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಆರಂಭವಾಗಲಿದೆ ಅಂತ ಮೈಕು ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು.

'ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷ ಅಂದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆ ಅಂತ ಯಾರಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಒಳ್ಳೇದು' ಅಂತ ಹಣೆ ಗಂಟೆಕೊಂಡು ಕೇಶವ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡ. ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ನಂತರ ಆ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳು ಮುಗಿದು ಎಲ್ಲರೂ ವೇದಿಕೆ ಹತ್ತಿದರು. 'ಅಂತೂ ಸುರುವಾಯ್ತಲ್ಲಾ' ಅಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತ ಕೇಶವನೂ ಹತ್ತಿದ. ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುವಾಗ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯೊಬ್ಬರ ಆಗಮನ. ಆಯೋಜಕರು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಕರೆತಂದರು. ಕೇಶವ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಎಲ್ಲೋ ನೋಡಿದಂತಿದೆಯಲ್ಲ! 'ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿ ಶಣ್ಮುಖಾನಂದಶ್ರೀಯವರು ಆಗಮಿಸಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ಸ್ವಾಗತಕಾರ ಘೋಷಿಸಿದ. ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕಂಡ ಕೇಶವನಿಗೆ ಉಸಿರು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಂತಾಯಿತು. 'ಅರೆರೆ, ಡಿಗ್ರಿ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್ ಓಬಳೇಶ್ ಅಲ್ಲವೇ' ಅಂತ ತನಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡ.

ಸಭಾಂಗಣ, ಸಭಿಕರು, ಗಣ್ಯರು, ಪೋಡಿಯಮ್ಮ, ಮಡದಿ, ಮಗಳು ಮುಂತಾದ ಇಮೇಜುಗಳ ಮೇಲೆ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ಹಿಂದಿನ ಮಧುಗಿರಿಯ ವೆಂಕಟಪ್ಪ ಡಿಗ್ರಿ ಕಾಲೇಜು, ಸಮತಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಕೂಟ, ಓಬಳೇಶನ ಒಣಕಲು ದೇಹ, ಸಿದ್ಧರಬೆಟ್ಟ, ಜಾಲಾರಿ ಮರಗಳ ಕಂಪು, ರಂಗನಾಯಕಮ್ಮನ ಇಮೇಜುಗಳು ಚೆಲ್ಲಾಡಿ ಏನೂ ಕಾಣದಾಯಿತು, ಯಾವುದೂ ಕೇಳಿಸದಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಮಸುಕು ಮಸುಕು, ಬರೀ ಗುಜುಗುಜು. ಅಂತಿಮ ವರ್ಷದ ಡಿಗ್ರಿ ಓದುವಾಗಲೇ ಮಧುಗಿರಿಯಿಂದ ಥಟ್ಟನೆ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಾವಿ ತೊಟ್ಟು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ದಿಢೀರಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದ್ದನ್ನು ನಂಬಲಿಕ್ಕೇ ಆಗದ ಅಯೋಮಯ.

ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಯಾರೋ ಕೇಶವನ ಕೈಹಿಡಿದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದರು. ಮೈಕಿನಲ್ಲಿ ಇವನ ಪರಿಚಯ ತೂರಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯದುವಾಗಿ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿದ ಅನುಭವ. ತಲೆ ಎತ್ತಿದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಅವರಿಗೂ ಇವನ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಮುಗುಳ್ಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಂದಲೇ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಕೇಶವ. ಆಶೀರ್ವಚನ ಶುರುವಾಯಿತು.

■ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಹೊಸಪಾಳ್ಯ
ಕಲೆ: ಎಸ್.ವಿ. ಹುಗಾರ್